

И тамъ, при Охридъ старъ, праха да видя
святъ,

Възъ който е стоялъ изчезналий палатъ

На бурний Самуила,

Да сѣтя, може би, великия му духъ

Витаещъ тамъ; да чуя въ ромона ти глухъ

Легендитъ свети на старината мила;

Да тъна въвъ море отъ спомени, мечти

Предъ твоя чуденъ ширъ съ неземни красоти,

Кой свода отражава,

И, гостъ очарованъ, възъ славния ти брѣгъ,

Да гледамъ възхитенъ народния ни стягъ

Какъ вѣтъръ го развѣва!

Ноември, 1915 г.

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ

„И като не бѣха привикнали да викатъ
„ура!“ селянитъ просълзени поздравляваха
нашитъ храбри войници съ думитъ: „Хри-
стосъ възкресе!“

(Изъ една дописка отъ Македония).

Въ македонския жалостенъ край

Тежко пѣшкаха клетки робове,

Македонския прелестенъ рай

Бѣ насѣянъ съ тъмници, гробове.

Но пристигна спасителя братъ —

И въ поля, и въ гори викъ крилатъ

Отъ народенъ възторгъ се понесе:

Христосъ възкресел

Плачъ отъ радостъ — о, какъ се не плачи

Предъ победния български стягъ!

Свобода, свобода!... Зли палачи